(2

DANIELIS PAPEBROCHII

PROTESTATIO ITERATA

DE SILENTIO,

Circa primævam ſacri Ordinis Carmelitani inſtitutionem & antiquitatem, Semper ſibi optato, nunc demum inviolabiliter tenendo.

§. I. *Occaſio & neceſſitas, novæ Proteſtationis ex novis PP. Carmelitarum libris nuper editis.*

EX quo illuſtrandis Sanctorum Actis anno 59 labentis ſeculi operam dare juſſu Moderatorum meorum cœpi, pacis amans in animum induxeram, perpetuum ſilere de inſtitutione primæva & antiquitate, juſto majore, ſacri Ordinis Carmelitani; & reipſa ſilui decennio integro, donec anno 1669 P. Franciſcus Bonæ-Spei, Theologus melior quam Hiſtoricus, edendo Armamentarium ſuum Carmelitarum, indeque multa in me atque Henſchenium ejaculando tela, ambos nominatim & publice provocavit ad loquendum, & quod amplius eſt, ad reddendam ſilentii noſtri rationem. Quæ & alia pluribus deduxi in Elucidatione hiſtorica Actorum inter me & RR. PP. Carmelitas, invenienda in Parte 3 Reſponſionum mearum.

2 Ego quidem ſemper exiſtimavi, nihil ſilentio innocentius eſſe, ubi prævides diſpliciturum amico, ſi elocutus fueris quod ſentis; Veritati amicus potior, quam minus vera ſcribi cupientibus. Et Henſchenius dicere ſolebat: *Silere poſſumus, ac ſæpe licet; mentiri non licet umquam.* Voluimus igitur facere quod potuimus licite per conſcientiam, id eſt tacere: ſed non licuit per RR. PP. Carmelitas. Horum igitur provocationi publicæ reſpondimus tandem, (neque enim pruriebant ad talia ſcribendum manus) poſt integrum ſexennium tomo 1 Aprilis, anno 1675 impreſſo, ad Vitam S. Alberti, Apoſtolici in Terra-ſancta Legati, Patriarchæ Hieroſolymitani, & Ordinis Carmelitani Legiſlatoris; reddentes ibi rationem ſilentii noſtri, ſub hac cautione ac Proteſtatione num. 42 & 43.

3 „ Patitur quidem traditio Carmelitana de Elia & Elianis, primùm uſque „ ad Chriſtum, deinde à Chriſto uſque „ ad Bertholdum, contradictiones non „ leves virorum eruditorum, requiren-

„tium pro re tanta totque seculis (ut præ-
„tenditur) credita, probationem solidiorem, quam sit nuda traditio; eorum
„præsertim, quorum assertiones in rebus aliis, non tam longe ab ætate nostra recedentibus, quam recedunt Eliæ
„& Christi tempora, in seculo, inquam,
„12 ac 13, multipliciter inter se variant,
„& frequentibus evidentissimisque erroribus deprehenduntur obnoxiæ.
„Nos tamen ? istis contradictionibus non
„permovemur, ut in eo argumento, ubi
„major de nomine, quam de re videtur
„esse disceptatio, permittamus immisceri
„nomen nostrum. Neque volumus improbare, nedum obstare, quo minus
„Carmeliticus Ordo eos omnes Sanctos
„habeat pro suis, qui in Palæstina vel
„Syria eremiticam aut monasticam professionem suarum virtutum splendore illustrarunt. Tantum petimus vicissim
„gratiam unam, ut patienter ferant, nos
„abstinere ab Ordinis sui titulo, eisdem
„Sanctis adscribendo, donec certius nobis constiterit de talis tituli veritate.

4 „Sub hâc Protestatione, quod scilicet processionem Ordinis Carmelitici
„ab Elia, silentio nostro non velimus reprobare; &, quod dicenda de Eremitis, Albertina Regula instructis, ad
„processionis prætensæ eversionem trahi
„nolimus; imo nihil magis exoptemus
„quam invenire solidas ad illam stabiliendam probationes. Sub hac, inquam,
„protestatione conabor explicare historiam Carmeliticæ eremi, pro eo statu,
„quem cœpit habere sub tribus suis primis inter Latinos Prioribus, Bertholdo, Brocardo atque Cyrillo; quatenus
„is cognosci poterit, tum ex auctoribus
„eorum & vicinorum temporum, tum
„ex ipsamet Regula, tenero novelloque germini ad suæ exiguitatis mensuram congrue applicata à B. Alberto
„Patriarcha. Hoc vero ut ordinate ac
„dilucide fiat, proponendus Lectori
„ante omnia est prædictæ Regulæ invariatus tenor, ad quem velut ad Lydium
„lapidem explorari potest, utrum majorem verisimilitudinem, an affectum
„animi, ad negativam propensioris, secutus in hoc Commentario sim. Deus,
„qui sincera veritas est & absoluta caritas, stylum dirigat, ut nihil à veritate dissonum, nihil caritati contrarium
„scribam. Idem Deus faciat, ut ii quorum causa laborem hunc sumo, diu
„ac sæpe declinatum, sic deinceps in
„suo abundent sensu, ut veteribus novisque fictionibus repudiatis, solidiori, si fieri potest, via progrediantur ad
„conciliandam verisimilitudinem traditionibus suis.

5 Sub hac Protestatione ac religioso voto, primum tandem responsum dedimus ac rationem silentii, idque non seorsim libello aliquo, qui statim per omnium volasset manus; sed in grandioribus Tomis, qui à solis fere Eruditis & aliunde de vera Carmelitarum origine satis instructis leguntur; ut nihil detrimenti pateretur qualis qualis de origine illa vulgi credulitas: quæ etiam deinceps perseverasset, si modo PP. Carmelitæ, veltum silere, atque ab ulteriori scriptione ac provocatione abstinere voluissent. Sed aliter ipsis visum est. Non multo enim post iterum provocant per alterum ejusdem Auctoris Armamentarium: quod & loqui nos denuo coëgit in prima Parte Maji, anno 1680. Hinc porro per alios atque alios libellos, quorum facile viginti enumerat Janningus in Amica Expostulatione, non tantum provocati ad loquendum, verum etiam lacessiti; nihilominus silere perreximus annis omnino 13: quando tandem prodiit R. P. Sebastiani à S. Paulo Achilles, Exhibitio errorum, mihi qui-

quidem imputatorum, ab ipso autem verius commissorum in Accusationibus suis.

6 Hic liber, Sanctiss. D. N. Innocentio PP. XII inscriptus, coëgit nos tertiò silentium rumpere, primùm per opuscula Janningi, totius libri specimen in paucis exemplis & ignorantiam Auctoris historicam demonstrantia: deinde cum aliorum quoque ignorantia similis, tantam eidem libro auctoritatem tribuere, quantam nostris Sanctorum Actis detrahere videbatur; ipsum ego refutandum suscepi articulatim à capite ad calcem. Tali operi cum per tertiam Responsionis Partem nuper finem imposui, in prævia ejus Partis *Protestatione* palam dixi, me de antiquitate Carmelitana tacere imposterum velle, eo magis, quod nuntiabatur Româ, ipsos Patres Carmelitas, qui me silere non fuerant passi; silere autem ipsi, etiam post Innocentii Papæ XI præceptum, noluerant; nunc ultro per Reverendiss. suum Generalem, P. Fr. Joannem Feyxoo de Villalobos, nomine totius Ordinis, oblatis iteratisque libellis supplicibus instare apud Sanctiss. Dominum Nostrum & sacram Congregationem Concilii, ut omnibus omnino per Breve Apostolicum circa antiquitatem suam imponatur silentium.

7 Et censuit sacra Congregatio die 8 Martii, silentium imponendum esse, *juxta modum præscribendum*: qui modus re ipsa tandem præscriptus fuit ab eadem sacra Congregatione die 28 Aprilis, concepto Decreto quo censuit, per Breve Apostolicum *imponi posse ac debere perpetuum silentium* super quæstione *de primæva institutione & successione Ordinis Carmelitarum à Prophetis Elia & Eliseo*. Quod *silentium perpetuo servandum* sit *à defensoribus utriusque sententiæ, nec non ab omnibus & quibuscumque aliis cujuslibet gradus; tum in scriptis, dissertationibus, & libris, imposterum typis edendis; tum in publicis disputationibus ac thesibus*; idque *sub pœna excommunicationis latæ sententiæ à transgressoribus ipso facto incurrenda*.

8 Opinabar his intellectis quieturos, illos qui mecum & cum Provinciali meo, P. Philippo Regaus, anno 1692 egerant de restauranda concordia & silentio utrimque tenendo. Sed nempe illo ipso tempore, quo jam impressam habebant Exhibitionem suam errorum meorũ, & luci paratam quem etiam mox publicarunt; cum nollent Lovanienses nostri Professores Theologiæ; dare testimonium, quod Carmelitæ ut necessarium ad pacem ineundam requirebant, de probabilitate sententiæ, docentis, Ordinem ipsorum, ab Elia decimo ante Christum seculo institutum, sine intermissione ulla perpetuo perseverasse. Fictio scilicet mera id erat aliud nihil sub specie pacis instaurandæ visa intendere, quam ut nostrorum Theologorum de probabilitate antiquitatis suæ testimonium prædictæ Exhibitioni suæ præfigerent. Majorem nempe vim id habiturum putabant contra me, quàm exterorum Theologorum de eadem Exhibitione, panegyricas Approbationes, Lovanii præcipue & in Hispania emendicatas, nullo in totis Galliis Approbatore invento. Ut ut erat, opinabar ego, illos qui mecũ & cum provinciali meo ficte egerunt anno 1692 de restauranda concordia & servando utrimque silentio; nunc saltem sincere ac serio egisse cum S. D. N. Innocentio, Christi in terris Vicario, & cum Eminentiss. S. R. Ecclesiæ Cardinalibus, qui *prævio diligenti examine ac re mature perpensa*, Decretum rogatu Carmelitarum tandem fecerunt, sanctissimo D. N. approbandum & publicandum.

9 Ecce autem post petitum tot votis à PP. Carmelitis; post factum diligenti ac maturo cum examine ab Eminentiss. Cardi-

dinalibus; post præsentatum à summo Pontifice Decretum, prohibens *scripta, dissertationes, libros aut theses* de *primæva institutione & successione* Carmelitarum ab Elia, *imposterum typis edi*; uno quasi impetu ac tempore Rev. Patres Carmelitæ, edunt contra me in materia prædicta (utique & in contemptum Decreti & S. Congregationis Concilii, & summi Pontificis) scripta plura & grandiora, quam umquam ante Decretum simul ediderunt, auctorum suorum nominibus etiam ipsius Generalis de Villalobos insignita, Nolæ, Antverpiæ, Lovanii.

§. II. *Specimen duorum Scriptorum Lovanii atque Antverpiæ editorum.*

ET Lovanii quidem 27 Maji nuperi, quando facti Romæ Decreti notitia haberi potuit (habuerunt certe alii Carmelitæ in Belgio, inde mihi ac universæ Societati nostræ ominati nescio quam calamitatem) publicatæ ac defensæ sunt à Carmelitis Discalceatis Theses cum Appendice R. P. Agathangeli, in qua Agathangelus jactat, antiquam Ordinis sui ab Elia successionem, *à solis superciliosis, invidis, historiarum ignaris impugnatam esse*; neq; gloriatur, tot ac talibus ab Inquisitione Hispana censuris notatū, *ut vix hæreticum pluribus condemnatum censuris invenire queat*: & ut censuras illas mihi graviores faciat, fingit Janningum nostrum de Inquisitione Hispana scripsisse, quod scripsit de Romana: ipsam *neminem nisi nocentem punituram, de librorum nisi noxiorum proscripturam*. Hisce Thesibus & earum Auctori aliud ego nolim respondere, quam quæ sunt responsa toties, causâ ad Sedis Apostolicæ judicium protractâ, ibique susceptâ.

11 Antverpiæ sub idem tempus, videlicet die 24 Maji, publicatum fuit ab iisdem qui paulo ante petierant à summo Pontifice, nil ejusmodi publicari imposterum, *Memoriale pro sacrosancta Sede Apostolica ex parte Fr. Sebastiani à S. Paulo*. Sed huic auctori plura jam respondi ad Exhibitionem Errorum, quam ejus immodestia meretur. Orditur autem hoc Memoriale à *Præambulo*, quo *demonstret*, aut saltem putet demonstrare se, primum offensionis atque discordiæ inter nos lapidem, non positum esse (quæ enim aliunde repetit, plane ad rem non faciunt) anno 1669 a P. Francisco Bonæ-spei per editionem Armamentarii & provocationem publicam de reddenda ratione Silentii nostri circa originem & antiquitatem Ordinis Carmelitani: sed me jam inde in Actis Sanctorum Martii, anno uno ante Armamentarium editis, offensionis causam dedisse aliter quam silendo. Ut probet autem, aliud affert nihil (quod est admodum mirabile) quam ipsum meum silere. Quia nempe in Martio Ordini Carmelitano *non adscribo* S. Syncleticam Abbatissam: *nec adscribo* illi S. Saram itidem Abbatissam: in Notis vero ad vitam S. Euphrasiæ *nullam facio mentionem* de instituto Eliano seu Carmelitico; *cujus* ipsa (ut quidem ait Accusator), *erat Monialis, cum in Ægypto nullum aliud tunc esset institutum monasticum, preter Elianum*. Ad hæc, quia loquor de primis Prioribus Generalibus Ordinis *sine addito*, Latinorum seu ex Latinis, quod addere solet Lezana. Item, quia in Vita S. Cyrilli Carmelitæ *nullam facio mentionem* libri ab eo scripti. Sed dic, amabo te, quid hic aliud quam silentium meum carpis? *Non adscribere, non facere men-*

mentionem, *non addere*; quid aliud sonat quam, *non loqui*? non loqui autem, quid est aliud quam *tacere*?

12 Nihilominus universaliter concludit Accusator num. 12, quod Papebrochius *omnes Monachos & Moniales, seculo 12 anteriores, de quibus in Martio tractat, neget fuisse Ordinis Carmelitarum* (id falsum est) *vel saltem illi non adscribit* (id silere est). Quod si Accusatori meo & Carmelitis illud, *non adscribere*, sit *virtualiter seu implicite negare*: omnia ego censendus sum inter illustrandum Acta Sanctorum, virtualiter seu implicite negare, quorum expressam mentionem non facio, imo & illa quæ ignoro: qui sane novus negandi modus est, & ante hunc diem inauditus. Habeat suum sibi *virtualiter* & *implicite* Accusator Theologus: Historici asserunt negantque simpliciter, esse vel non esse.

13 At at, *generalem facit professionem* Papebrochius, *omnia & singula Sanctorum Acta & gesta describendi ac illustrandi*. Concedo. Ergo debet Papebrochius memorare omnia, quæ Acta singula, & singulas eorum partes circumstant; licet ad rem nihil faciant, licet omnibus passim nota sint, licet scandalo imbecillis esse possint, licet Patribus Carmelitis displicitura prævideantur? Nemo bonus Theologus ex præmissa concessione mea talem conclusionem deduxerit, præter meum Accusatorem: qui tamen pertexens telam suam, dicit; quod sane debeat Papebrochius, Sanctos, *quos novit*, *Carmelitas suo adscribere Ordini*; *vel tamquam tales Sedis Apostolicæ auctoritate Officio canonico colere*; etiam ipse adscribere eidem Ordini. Quid autem, si Papebrochius noverit, eumdem Sanctum à Carmelitis adscribi Ordini suo, à Basilianis autem suo, & ab utrisque pro suo coli Officio ecclesiastico approbato: eumdem insuper adscribi ordini suo à Benedictinis, & à Canonicis Regularibus adscribi suo, uti sit in S. Anastasio Persa, quem omnes illi Ordines Religiosi sibi vendicant, quamvis nulli adscriptus legatur in Martyrologio aut Breviario Romano? Quid agat hic Papebrochius, si æquus esse arbiter velit? An Carmelitas audiat potissimum, & sequatur? Ut vellet pro suo in Ordinem affectu, ratio prohiberet. Jus quippe & æquum decidere ejusmodi lites debet, non affectus.

14 Novit quoque Papebrochius, Carmelitas Ordini suo adscribere S. Enochum de Amathim, S. Marci Euangelistæ comitem in itineribus atque adjutorem in laboribus Apostolicis, licet ipsum ostendere non possint in rerum natura fuisse, ut Janningus demonstrat in Amica Expostulatione sua & Post-scripto: ergo & Papebrochius illum debet canonizare pro sancto Carmelita, priusquam id faciat Ecclesia, aut constet, ipsum extitisse in rerum natura? Novit Papebrochius, aliquos vere Sanctos à S. Congregatione Rituum, ex relatione & rogatu Carmelitarum, permissos esse ab ipsis coli Officio Canonico, *tamquam* Ordinis sui, quia similem illorum instituto vitam in eremo aut aliter duxerunt: ergo Papebrochius vere Carmelitas facere potest ac debet, quos S. Congregatio solummodo *tamquam* tales ex aliqua similitudine aut favore permittit coli? Novit Papebrochius, Carmelitas variis Sanctis, non suis, suum habitum religiosum appingere, puta, S. Joanni Baptistæ, Deiparæ Virgini Mariæ, & ipsi Jesulo; contra Bullam Urbani VIII, talia prohibentem: ergo & Papebrochius, proxime illustraturus Acta S. Joannis Baptistæ, probare talia contra Bullam Apostolicam debet, aut ipsum etiam Carmelitam facere, quia Carmelitis sic placet?

15 Redeo ad Præambulum, sub cujus

jus finem Auctor compendio repetit suum Libellum Supplicem ad Innocentium Papam XI, licet ab Inquisitore Status Veneti perpetuis tenebris damnatus sit; & ad Exhibitionem suam errorum, nondum scilicet erubescere doctus ex Responsionibus meis. Tum appellat num. 34 ad *brevem Carmelitarum Chronologiam*, per totum Articulum 16 Exhibitionis extensam, in qua *clare ostenditur*, ait, *Ordinem à S. Propheta Elia in veteri Testamento esse institutum, & absque interruptione huc usque continuatum.* Imo tam clare id ibi ostenditur; ut Ostensor cum suis, aut allatis à se probationibus diffidens, aut aliter sentientium argumentis respondere impotens, *speret* collaboretque ut *desuper Papebrochio ceterisque adversariis perpetuum à Sancta Sede imponatur silentium; non obstante quod P. Janningus hoc modo omnibus astute impedire moliatur.* Non molitur impedire astute, qui palam loquitur quod ratio & veritas dictat. Astute molitur opprimere alium, qui Judici persuasum cupit, in gratia, quam ipse petit, alterius nihil interesse, cum intersit quam maxime; & præterea postulans ipsum perpetuo silentio à Judice damnari, postulat id fieri *quam secretissime, nemine citato, nemine audito.* Interea hinc patet, Præambulum istud, Memoriali recentius, non anno superiore, ut fingitur, sed nuperrime impressum esse: cum speret obtinere silentium nuperrime tantum peti cœptum. Oppono autem ego Præambulo isti Elucidationem meam Historicam: de Memoriali ipso; quia non directe pro antiquitate Ordinis pugnat, suo tempore videbitur. Quamvis enim hic mihi silentium ipse ultro præscribam circa antiquitatem Ordinis: in aliis tamen nihil debere volo Carmelitis: quibus quamdiu lubebit accusare me meaque scripta; tamdiu mihi me meaque defendere & lubebit & licebit. Nunc ad tertium scriptum, Nolæ, aut potius Neapoli, nuper impressum.

§. III. *Duo alii libri, à Reverendissimo Patre de Villalobos, totius Sacri Ordinis Carmelitani Priore Generali Romæ, extra Romam impressi.*

Titulus uni est, *Historico-sacra & Theologico-dogmatica Dissertatio de vera Origine & progressu Monastices; ejusdemque primo cultore, magno Propheta Elia, Carmelitarum parente, sub tribus, Obedientiæ, Paupertatis, & Castitatis votis &c.* Auctor operi inscribitur *Reverendiss. P. M. Joannes Feyxoo de Villalobos, totius Ordinis Beatissimæ Virginis Mariæ de monte Carmeli* (ut catenam aliorum ejus titulorum omittam) *Prior Generalis*: Editor autem *Illustriss. ac Reverendiss. Dominus D. Fr. Daniel Scoppa, de Carmeli Cœtu ad Nolanam Infulam assumptus.*

17 Locus & annus impressionis notantur *Nolæ* MDCXCVII: quod nescio, qui conciliari possit cum tempore; quo Approbationes & Facultas imprimendi datæ fuerunt, pleræque eodem anno ac mense Decembri. Et is quidem, cui à Regio Collaterali Consilio liber censurandus, antequam imprimi possit, ut fieri assolet, commissus fuerat, *Fr. Benedictus de Noriega*, non ante diem 12 *Decembris* 1697, *Neapoli ex suo Franciscano S. Mariæ Novæ Conventu*, retulit librum *typis dari posse*, nisi aliud Regio Consilio Collaterali videretur. Hoc autem Consilium, *visa supradicta*

prædicta Relatione, respondit die 19 ejusdem Decembris: *Imprimatur & in publicatione servetur Regia Pragmatica.* Hæc autem Pragmatica an servata sit, videant illi, qui propterea jam nescio quid patiuntur Neapoli: imprimi certe liber ante illud tempus legitime non potuit: adeoque nec absolvi ante fidem anni ac mensis istius.

18 Videat etiam Illustrissimus Præsul Nolanus, quomodo ante diem 11 ejusdem Decembris, supplicans Excellentissimo Proregi, ut librum sibi in suo Episcopali palatio imprimere liceret, pro motivo alleget, ipsum *à Regio ejus collaterali Consilio jam approbatum esse*: quam approbationem constat tantum esse datam die 19 ejusdem mensis. Videant præterea illi, quorum res agitur, quo modo ibidem petere per eumdem Illustrissimum, uti paulo ante per Onufrium Paci, potuerint facultatem *recudendi* seu *reimprimendi* librum suum; quem constat antea numquam cusum aut impressum fuisse, nisi forte quatenus complectitur Theses in Hispania propugnatas, earumque compendium; quæ simul sumpta vigesimam libri partem vix conficiunt.

19 Reliqua autem numquam impressa fuisse, constat primo ex ejusdem Illustrissimi Allocutione ad Ordinem suum, dicentis, se *Theses illas, quas paucis abhinc annis* sub præsidio Reverendissimi P. de Villalobos propugnatas vidit Hispania, *novis elucubrationibus ab eodem auctas, publici juris facere.* Constat 2, ex Onufrio Paci, jam memorato, qui fatetur Thesibus *additamenta notarum & explicationum*, sane prolixissima, ab eodem auctore adjecta esse. Constat 3, ex eo, quod passim toto libro refutandi sumantur auctores aliter sentientes, qui recenter & aliqui eorum vix à biennio sua ediderunt: quos inter ego scribor venire, sub nomine *Commentatoris* aut *Commentatoris moderni*, cum Responsionum mearum Parte priore; mitius tamen aliquanto nunc tractatus ab Auctore libri (ut quidem mihi scribitur) quam cum anno 1695 idem liber, licet ex Responsionibus meis tunc nondum auctus, Reverendissimo sacri & Apostolici Palatii Magistro pro approbatione & impressione facienda Romæ, oblatus fuit manuscriptus. Ex quo denuo constat, librum, cum manuscriptus Magistro S. Palatii oblatus sit, antea impressum non fuisse, atque adeo nec debuisse nec potuisse sine dispendio sinceritatis à Prorege peti *recudendum* seu *reimprimendum*.

20 Porro oblatum fuisse librum Romæ, ubi Auctor morabatur, pro approbatione & imprimendi facultate obtinenda Reverendissimo P. Magistro S. Palatii; ut aliunde nesciretur, constat ex *Approbatione adm. R. P. Magistri Joseph de Sarabia Ordinis Prædicatorum*, libro præfixa, quæ incipit: *Ex commissione Reverendissimi Patris Magistri Sacri & Apostolici Palatii, vidi hunc librum, intitulatum, Historico-Sacra & Theologico-dogmatica Dissertatio.* Non tamen probatum fuisse eidem Reverendiss. Patri Magistro aut librum aut impressionem ejus, colligitur (quamquam & aliunde sciatur) tum ex eo quod Romæ, ut cupiebat Auctor, permissus non sit imprimi: tum ex eo, quod extra Romam, cum Auctor Romæ actu morabatur impressus sit absque facultate necessaria ejusdem Reverendissimi S. Palatii Magistri.

21 In hoc ipso libro *Lectorem benevolum* alloquens *Fr. Andreas Mastelonus, humilis Carmelita, Provincialis Scotiæ*, inter alia *ingenii decora*, à Reverendiss. Patre de Villalobos *Religioni relicta*, enumerat *Brevem Chronologiam Religionis perfectæ: superaddita vulgari: in qua*, inquit, *Eliani Ordinis pervetusta origo defenditur, & jus omnium*

*neum Carmelicolarum ejus solitudine custoditur. Hujus Auctoris (*Joannis Feyxoo de Villalobos*) nomen, jam intra severioris silentii claustra aetemum, in publicam lucem laudemque prodire fas & jura sinunt.* Nescio profecto, an sinant: certe non expedit in lucem prodire nomen Auctoris, quamdiu liber ipse perambulat in tenebris. Dudum ille quæsitus mihi frustra fuit, etiam Romæ. Hinc tamen his ipsis diebus nuntiat mihi quispiam, tandem sibi visum esse librum, secreto acceptum per tertiam & amicam manum: ipsum *ope totius Carmelitici Instituti Sanctiss. D. N. Innocentio divina providentia Papæ* XII prætendi *oblatum*: impressum *Lugduni* 1696 *in Officina typographica Joannis Baptistæ de Velle Cum permissu.* Cujus autem permissu? Neque enim nomen Auctoris, aut Inquisitionis, aut Censoris, aut Approbatoris, aut ullum approbationis vestigium apparet uspiam toto libro. Continet *Brevis* hæc *Chronologia* paginas 170 in folio; cui subjungitur *Elenchus* brevior paginarum 17; & ipse *oblatus*, ut prætenditur, *Sanctiss. D. N. Innocentio* XII *per modum libelli supplicis*, sine approbatione pariter ulla: quasi sub tali prætextu & Pontificio nomine imprimere quidquid libuerit illis liceat, qui me solenniter accusant in Exhibitione sua Art. 4 §. 5, quamvis falso, quod *in Propylæo Maji omissum annum impressionis, contra Clementis VIII Instructionem.* Scilicet omissio anni impressionis reddit librum accusabilem ac damnabilem juxta Carmelitas; non reddit talem omissio Approbationis ac Censuræ Ordinarii, quæ non tantum per Clementis VIII Instructionem necessaria est, sed absolute requiritur per Indicem Concilii Tridentini.

22 Hisce ego libris, quantumvis voluminosis, aliud reponendum non existimo, præter Responsiones meas jam editas & Decretum sanctiss. D. N. Urbani VIII, Tomo 5 Bullarii, numero 51 relatum, quo, die 18 Septembris 1625 *statuit ac decernit, ut impressum nemo in statu, Sedi Apostolicæ mediate vel immediate subjecto, degens, cujusvis conditionis, gradus, ordinis & dignitatis existat, libros de quavis materia tractantes, & ubicumque compositos, audeat aliò deferre vel mittere imprimendos sine expressa in scriptis approbatione. Illustrissimi & Reverendiss. D. Card. S. D. N. Vicarii, & Magistri sacri Palatii, si in Urbe; si vero extra Urbem existat, sine Ordinarii & Inquisitoris loci illius, sive ab iis Deputatorum, facultate & licentia operi præfigenda.*

Libris autem, quos contra præsentis Decreti tenorem imprimi contigerit, præter alias pœnas, arbitrio suæ Sanctitatis infligendas, absque alia declinatione ex nunc prohibet, & pro expresse prohibitis haberi vult & mandat: contrariis quibuscumque non obstantibus &c.

23 Opponi etiam potest, non tantum duobus ultimis, sed etiam aliis, prius recensitis libris, *Vera Origo sacri Ordinis Carmelitani* à me nuper, ut declarationem doctrinæ meæ, tot persecutionum, accusationum & censurarum, quas patior, causam primariam, S. D. N. Innocentio Papæ XII supremo Judici, ac toti mundo exhiberem, *historice demonstrata.* Libri quippe omnes prædicti eo tendunt, ut repetitam ab Elia Propheta decimo ante Christum natum seculo institutionem Ordinis sui vere Religiosi, & continuatam perpetuo nec umquam interruptam successionem ejus huc usque, persuadeant etiam eruditis peritisque historiarum.

§. IV.

§. IV. *Protestatio tenendi post hac de antiquitate Carmelitana silentii ejusque causa.*

24 INtelligo identidem, alios minoris momenti Libellos alibi, præsertim per regnum Neapolitanum, volitare; quorum hactenus exemplar nancisci non potui. Sed neque valde me sollicitum illi habent, similibus jam assuefactum longâ tolerantiâ: & prævideo plures etiam ac plures imposterum edendos: qui quidem calumniis me novis onerare poterunt: non tamen efficient, ut ego sibi amplius aliquid respondeam circa antiquitatem, Chronologiam & successionem ab Elia numquam interruptam; quam respondi jam, in Vera Origine Ordinis Carmelitani; & in Non vera Origine ejusdem Ordinis, sed omnino de iis silere, uti semper optavi, ita nunc firmissime statuo; quia video illud nunc tandem toti mundo probandum; postquam, ipsi Patres Carmelitæ monstrarunt, se illud optare, atque instantissime nuper à S.D.N. Innoc. XII (quem Deus diu Ecclesiæ suæ ad pacem publicam conservet) petierunt, petitumque, per sacram Congregationem Concilii Tridentini reipsa obtinuerunt, nisi forte petitionis ipsos suæ mox pœnituerit. Præceptum enim quod mihi hic Antverpiæ minati nuper Patres illi fuerunt, jam quadrimestri facile spatio æquanimus expecto, sic comparatus, ut illud beneficii loco excepturus, atque exosculaturus, & ad amussim observaturus sim.

25 Cum tamen nusquam compareat, deprecantibus, ut intelligo, qui ante petierant, ejus publicationem; & interea ego novis eorumdem libris ad loquendum lacessar; accipe Lector, cum Protestatione mea de cetero, silendi rationes, quæ me ad silendum movent, ac movere quemvis debent.

26 Prima ratio est, Desiderium (ut de proprio nihil nunc dicam, quod semper animo meo insedit) quo PP. Carmelitæ, silentium nuper à S.D. Nostro, ut modo dicebam, enixe petierunt, ut in supplicibus libellis, ea super re Pontifici & sacræ Congregationi porrectis, mox leges. Altera ratio mihi est, vel solus S.D. Nostri nutus, quo, remittendo Libellum Supplicem ex voto PP. Carmelitarum ad S. Congregationem Concilii, quod petebatur silentium visus est & ipse approbare. Tertia ratio & præcipua est, ipsum Decretum, quod prædicta sacra Congregatio post maturam discussionem sapientissime concepit, suis post Libellos Supplices, Lectori exhibendum verbis. Hoc est, quod meum silendi propositum defendet contra obtrectatorum atque adversariorum sinistras interpretationes, conaturorum fortassis persuadere aliquibus, ideo me ad silentium confugere, quia respondere non possum. Decretum illud, etiam non publicatum tanti mihi est, ut præ illius reverentia omnium, obtrectatorum dicteria prorsus contemnam.

27 Non tamen opinetur P. Sebastianus aut Rev. P. de Villalobos, aut P. Agathangelus, aut alius quivis, me protestantem de silentio à me tenendo circa antiquitatem Ordinis; continuo etiam silentium in aliis materiis, illuc non spectantibus servaturum: sed sciant potius, quoties in talibus accusare me lubitum ipsis fuerit; toties mihi lubiturum atque etiam liciturum innocentiam meam tueri.

LIBELLUS SUPPLEX PP. CARMELITARUM.

S. D. *Nostro oblatus, ab eoque remissus ad S. Congregationem Concilii, ubi die 22 Februarii 1698 lectus fuit originali suo Italico tenore, cui ex opposito addo Latinam ejus versionem.*

Beatissime Pater.

28 ORdo humillimus Dominæ nostræ de Monte Carmelo, profundissime ad sanctissimos Sanctitatis Vest. pedes prostratus, reverenter exponit; qualiter, non obstante eo quod, tam multis seculis jam decursis, per Bullas & Litteras Apostolicas; per Officia divina & Martyrologia Sedis Apostolicæ judicio approbata, quorum in adjuncta chartâ sub litteris indiculus datur) per revelationes etiam factas personis sanctis Deique famulis; per assertionem & traditionem quasi numero infinitorum Scriptorum, classicorum & veridicorum, tam regularium quam secularium; publica voce, & fama ac credulitate universali, semper fuerit pro re certa reputatum existimatumque, quod Fundatores & primi Institutores præfati Ordinis fuerint sancti Prophetæ Elias & Eliseus, cum continuata & numquam interrupta successione; absque eo quod sancta Sedes ejusmodi assertionem & traditionem unquam in dubium revocaverit, aut prohibuerit, quin potius eamdem semper admiserit in præallegatis Pontificiis Bullis, divinis Officiis, Martyrologiis, aliisque publice impressis documentis: nihilominus quidam Scriptores moderni, sive ex incidenti, sive ex professo; ex solo proprii arbitrii motu ingeniique ostentandi pruritu, potius quam ex necessitate aliqua vel occasione ipsis data, siverint ex calamo suo

Beatissimo Padre.

L'Umilissimo Ordine di Nostra Signora del Carmine, profondissima mente prostrato à i santissimi Piedi di Vostra Santità, riverentemente espone, come, non ostante che in tanti secoli trascorsi, e per Bolle, e Lettre Apostoliche, e per Officii divini, e Martirologi approvati dalla Sede Apostolica (de i quali se ne da nota injunta segnata lettera A) e per revelationi havute da Santi e servi di Dio, per assertioni e traditioni di numero quasi infinito di classici, e veridici Scrittori si regolari, come secolari, e per publica voce è fama, & universal credenza, si sia sempre tenuto per costante, che gli Fondatori e primi Institutori dell' istesso Ordine, siano stati li Santi Profeti Elia & Eliseo, con continuata e mai interrotta successione, senza che la S. Sede habbia giá mai posta in dubbio, ô proibita, anzi sempre ammessa tal assertione e traditione nelle dette Bolle Pontificie, Officii Divini, Martirologi, e nelle publiche stampe: contuttocio tal uni Scrittori moderni, o sia incidenter, ô ex professo, piu per mero capricio & essercitio d'ingegno, che per necessità, ô occasione, che se le sia data, si sono lasciati uscire dalla penna cose tali, che ridondano in discredito di detta antica, & approvata traditione delle Bolle, & autorità Apostolica, & in deriso dell' Ordine medesimo; discettando sovra questa materia, ô sia per non haver visto gli sudetti antichi & Apostolichi monumenti, ô pure visti e rimirati con

poca

poca affettione la loro verità.

Onde per non necessitare i Religiosi di detto Ordine à rispondere à simili oppositioni e discettationi, con divertirsi da altri loro studii, più utili e proficui alla Religione Cattolica, & alienarsi dall' osservanza da essi professata, e per non dar occasione ad ulteriori dispute, repliche, & altercationi e di deriso alli heretici e scandalo al mondo, vedendo modernamente controversa una opinione e credenza, communemente nel corso di tanti secoli tenuta e seguitata, con approvatione della Sede Apostolica. Il medesimo Ordine percio supplica umilmente V. Beatitudine: à fargli gratia di suo moto proprio, imporre fine à questa controversia & altercatione, con ordinare con sua Bolla, ò Breve particolare, che di questa materia, non impugnata, anzi ammessa tante volte, & in tante occasioni dalla Sede Apostolica, non se ne tratti, non se ne scrivi, e non se ne stampi più; ma si lasci stare nel suo stato, e termine, che al presente si trova; essendosi così pratticato più volte in casi simili della medema S. Sede Apostolica, come dall' essensa de quali se ne dà nota annessa, segnata lettera B: con degnassi V. Santità di commettere a chi le pare, che con tutta sengretezza, e senza chiamare ne sentire alcuno per non dare nuova causa à maggiori strepiti, & altercationi riconosca la verità di questo fatto, con tutte le sue giustificationi e verificationi; per referirlo à V. Santità, e provedere poi opportunamente alla fede, e credenza delle sudette Bolle Pontificie, e de' Divini Officii Martirologi & indennità e quiete e laceratione del credito dell' Oratore, e per evitare ancora scandali; proibendo espressamente, che in avvenire non sia lecito ad alcuno di disputare, trattare, e criticare di questa materia; tanto più, che non s'apporta pregiuditio ad alcuno, non pretendendo per questo, il medesimo Oratore, d'acquistare prerogativa maggiore di quella go-

ea profluere, quæ prædictæ antiquæ & approbatæ traditioni, Bullis Apostolicis & auctoritati fidem derogant, in detrimentum ipsiusmet Ordinis, disceptando de hoc argumento; vel quia non viderunt præfata Apostolica & antiqua monumenta, vel quia eorum veritatem affectu minime benevolo inspexerunt consideraveruntque.

29 Ne igitur cogantur dicti Ordinis Religiosi similibus sibi oppositis dissertationibus, respondere, divertique ab aliis suis melioribus, atque Catholicę Religioni utilioribus studiis, & deflectere ab observantia quam profitentur, itáque occasionem præbere ulterioribus disputationibus, & replicatis altercationibus, cum hæreticorum risu & populorum scandalo, videntium quod nunc primum in controversiam adducatur opinio & credulitas, tot seculorum decursu successive recepta, & approbata per Apostolicam Sedem; idem Ordo humiliter supplicat Beatitudini vestræ, ut gratiose sibi inclinata dignetur imponere finem huic controversiæ & altercationi; mandando per suam Bullam vel Breve particulare, ut de opinione illa, numquam impugnata, sed toties tamque variis occasionibus admissa per Apostolicam Sedem, non tractetur, non scribatur, non imprimatur amplius quidquam; sed permittatur ipsa manere in eo statu & terminis, in quibus modo reperitur: quemadmodum factum sæpius in similibus casibus, ab ipsa Apostolica Sede, de quorum casuum realitate specialis notitia datur in annexa charta sub littera B. Ita scilicet ut sua Sanctitas dignetur committere cui magis placuerit, ut quam secretissimé, & nemine citato auditoque (ne nova occasio detur majoribus altercationibus atque rumoribus) cognoscat de veritate hujus facti cum suis omnibus justificationibus & verificationibus; ut ex eo informata Sanctitas Vestra possit deinde opportune providere fidei

& auctoritate prædictarum Bullarũ Pontificiarum, divinorum Officiorum & Martyrologiorum; nec non indemnitati & quieti ac fidei ipsius Oratoris dilaceratæ, ad evitanda insuper futura deinceps scandala, prohibendo expresse ne cui posthac licitum sit disputare, tractare, criticare super hoc argumento; idque eo magis, quod id futurum sit absque ullius præjudicio: cum idem Orator non prætendat hinc acquirere majorem ullam prærogativam, ea qua modo fruitur; sed tantum ut sibi conservetur antiquissima sua & quasi continuata possessio, quam nunc obtinet plurium seculorum. Et Deus &c.

de al presente; mà simplicemente, che se gli preservi il suo antichissimo, e continuato quasi possesso, in cui si trova nel corso di piu secoli, & Deus &c.

SACRÆ CONGREGATIONI CONCIL.

Eminentiss. & Rever. Domini.

30 CUm Dominus noster remiserit huic sacræ Congregationi annexum Memoriale causa suffragii: ideo Religio Carmelitana humillime supplicat Eminentiis Vestris, dignentur favorabile suffragium dare, ad eum qui spectatur finem: quia non intendit eo facto præjudicare cuiquam, aut tollere aliquid tertiæ cuivis personæ; imo nec acquirere prærogativas aut privilegia majora, quam quibus in præsentiarum fruitur, & semper fruita est præterito tempore; solum autem prætendit, ut sibi provideatur, imponaturque silentium rigorosum linguis & calamis detractoriis & laceratoriis instituti atque honoris sui; utque finis imponatur inutilibus & scandalosis disputationibus, cavillationibus & altercationibus, redundantibus in vilipendium & opprobrium, non solum ipsius Religionis, sed etiam Apostolicæ Sedis & traditionum ejus, quemadmodum diffusius demonstratur in prædicto Memoriali, per folia his adnexa, ad quæ &c. Et Deus &c.

Eminentiss. e Reverend. Signori.

HAvendo Nostro Signore rimesso à questa Sacra Congregatione l'annesso Memoriale per il voto; perciò la Religione Carmelitana supplica humillimente l'Eminentie Vestre per il suo voto favorevole, all'istanza che si fa, poiche in questa non pretende pregiudicare, ne togliere cosa alcuna al terzo, ne tan poco di acquistare ne prerogative ne privileggi maggiori di quelli che gode presentemente, ed hà goduta sempre per il passato; mà solamente, che venga proveduto, e sia imposto perpetuo e rigoroso silentio alle lingue e penne detrattrici, e laceratrici del suo instituto ed honore, ed alle inutili è scandalose dispute, e ritacazioni, ed altercationi, ridondati in disprezzo ed opprobrio non meno della stessa Religione, che della Santa Sede Apostolica; e delle sue traditione, come più ampiamente si mostra nel detto Memoriale, à fogli in esso annessi: quali &c. Et Deus &c.

DECRETUM CONGREGATIONIS CONCILII.

Cum ſanctiſſimus Dominus noſter, non ſine gravi animi ſui moleſtia, nuper intellexerit, acres obortas fuiſſe diſputationes ſuper primæva Inſtitutione Ordinis B.Mariæ de Monte Carmelo, illiuſque Succeſſione à Prophetis Elia & Eliſeo, cum magno Chriſti fidelium ſcandalo, ob hujuſmodi minus neceſſarias contentiones, præſertim inter Viros Religioſos, de rebus alioquin minimè ad fidei veritatem, aut morum diſciplinā pertinentibus, atque ob quamplures libros ac libellos, acerbiori ſtylo hinc indedeſuper conſcriptos: adeoque ſerio perpendens, in quantam malorum ſegetem hujuſmodi diſſidiorum zizania ſuccreſcere poſſint, niſi ſolicite ex agro Dominico evellantur; volenſque opportunum remedium deſuper adhibere, debitaque cum maturitate in hujuſmodi negotio procedere, illius examen Sacræ Congregationi Concilii ſedulo diſcutiendum remiſit.

33 Quocirca eadem Sacra Congregatio, die 8 Martii 1698, prævia diligenti negotii diſcuſſione, ac re mature perpenſa, cenſuit, ſi eidem Sanctiſſimo D. N. placuerit, per ejus litteras Apoſtolicas in forma Brevis, motu proprio, & ex certa ſcientia expediendas,& de more in locis ſolitis promulgandas,imponi poſſe ac debere perpetuum ſilentium ſuper præfata quæſtione, de primæva inſtitutione,ac ſucceſſione Ordinis Carmelitarum à Prophetis Elia & Eliſeo;ac hujuſmodi ſilentium perpetuo ſervandum eſſe à defenſoribus utriuſque ſententiæ, nec non ab omnibus & quibuſcumq; aliis,cujuſlibet gradus, ſtatus, conditionis, ordinis, ſocietatis,& inſtituti, etiam ſpeciali & individuali nota digni, tum in ſcriptis, diſſertationibus, & libris in poſterum typis edendis, tum in pu-

blicis disputationibus, ac Thesibus, sub pœna excommunicationis latæ sententiæ, à transgressoribus ipso facto incurrendæ.

34 Rursus censuit, libros, Theses, seu Scripta quæcumque, contra formam præfatarum litterarum Apostolicarum in posterum edenda, eo ipso, & absque alia declaratione, fore & esse prohibita, sub eisdem pœnis contentis in regulis Indicis librorum prohibitorum; ea tamen adjecta declaratione, ut per hujusmodi silentii impositionem, nullum majus pondus accedat uni vel alteri exdictis sibi adversantibus opinionibus; sed maneat utraque in statu, ac terminis quibus modo reperitur, donec aliter Sedi Apostolicæ visum fuerit determinare.

35 His ita statutis, ne quid ex parte mea desit quominus scandala tollantur, quæ ex parte mea posita non fuerunt, putant PP. Carmelitæ præcepto silendi de antiquitate sua omnibus imposito scandala continuo tollenda esse. Bene habet. Attamen si alios pridem silere permisissent, aut ipsi voluissent silere, nulla scandala nunc forent tollenda, quia nulla venissent. Ego interea existimo silentium quod impedire olim potuisset, quo minus venissent scandala; nunc quantumvis rigorose servetur, illa per se non sublaturum. Nasci scandala præcipue cœperunt ex quo PP. Carmelitæ in Belgio suis in Capitulis statuerunt, amplius non convenire ad publicas Societatis nostræ disputationes in Scholis, aut Sanctorum solennitates præcipuas in ecclesiis, uti moris est inter Religiosos: & reipsa ab illis abstinuerunt Calceati jam annos viginti & amplius; quantumvis sub initium absentiæ suæ semper à nostris ad exercitationes Scholasticas more solito invitati. Variis deinde modis solicitati ad istiusmodi mutua Religiosorum officia accipienda atque reddenda, aliam absentiæ suæ & ortorum inde scandalorum causam non reddiderunt quam scripta Papebrochii, à quo prius Satisfactum sibi volebant illorum retractatione quam Disputationes nostrorum præsentia sua honorarent; nequidquam contendentibus nostris, controversiam historicam de origine Ordinis nihil habere cum Thesibus philosophicis aut Theologicis commune.

36 Displicuisse ac displicere Superioribus utriusque Ordinis Carmelitarum, ipsisque imprimis Reverendissimis Generalibus, modum agendi suorum belgarum, tam parum religiosum, & scandalosum in vulgus, manifestum fit ex mandatis & exemplis eorumdem illa super re datis. Nam Reverendissimus P. Philippus à S. Nicolao, Excalceatorum Generalis, cum anno 1696 ineunte, Belgium obiret, religiosa suorum domicilia visitans; ubi venit Lovanium, ipsique Fratres sui solennem mense Februario instituerent Disputationem Scholasticam, jussit etiam invitari Patres Societatis Jesu, eo quod ubique ab ipsis, maxime in Belgio, fuisset humanissime exceptus. Invitati comparuerunt Professores nostri; & omnia pacifice peracta sunt. At ubi iidem Professores nostri ad Proximas disputationes suas vicissim invitarent PP. Carmelitas præ-

prædictos: tantum abest, ut vicem reddere, ac invitati accedere ad nos dignati sint, ut paulo post invidiosis thesibus, motore & auctore præcipuo, Fr. Agathangelo, de quo supra nostros ibidem lacessiverint ac novarum contentationum flammam suscitaverint, quæ hodiedum sopita non foret, nisi noster Professor, P. Joannes Baptista Arents, conspicatus, nimium exardescere adversarii sui animum; ratus etiam, sat multa se pro defensione veritatis scripsisse ipsam agnoscere volentibus; nec non intelligens, Romæ Decretum esse conditum, quo omnibus interdicatur disputatio de antiquitatibus Carmelitanis (talia enim in theses theologicas jam irrepserunt) maluisset primus cedere, quam qualia merebantur ultimum ab adversario objecta, respondere.

37 Displicere etiam Reverendissimo P. Barberii Calceatorum Generali, magis quam Decessori suo, præfervido antiquitatis justo majoris patrono, Patrum Carmelitarum in Belgio procedendi modum, docet ejusdem religiosissimum exemplum, quo cum præcipuis Ordinis sui Superioribus, Romæ præsentibus (ut nobis inde nuntiatum fuit) festa S. Ignatii luce ad ecclesiam nostram domus professæ convenire dignatus fuit, exceptusque humanissime ab adm. Rev. Patre nostro Generali, Thyrso Gonzalez, & Sacerdotalibus vestibus decore indutus, atque ad sacra S. Ignatii lipsana deductus, ibidem sacris operatus est. Similiter fecit Reverendissimus P. Slabata Procurator Generalis Excalceatorum, etiam nomine Reverendissimi sui Generalis, qui aberat ab Urbe.

38 Sperabant Romæ Patres nostri (fortassis & optabant Reverendissimi Generales utriusque Ordinis prædicti) aliquid simile eodem festo factum fuisse in Belgio à Patribus Calceatis. Sed tantum abfuit, ut id consolationis renuntiare potuerim Romanis; ut potius ipsorum dolorem augere debuerim, significando quod per Octavam solennis Commemorationis B. Mariæ de monte Carmeli, non uno per Belgium loco, acerbius quam umquam alias, pro concione invecti fuerint, non solum in me, sed etiam Societatem universam, ejusque institutum, illa quoque insectando & contra dicendo, quibus sine excommunicatione latæ sententiæ contra dici non potest. Credidisses, vicinam (ut hîc quidem putabatur) præcepti Pontificii, de silentio imposterum servando, publicationem, omnium ora solvisse; & quidquid hactenus verecundia prohibuerat dici, metum ne sibi numquam ea dicere liceret stimulasse, tunc simul evomere voluisse. Præcipuam inter Declamatores istos laudem, sed apud suos tantum, tulisse videri potest qui Dominica solennis Commemorationis, 20 Julii, pridie natalis S. Eliæ Prophetæ, Brugis in celeberrima comitatus Flandriæ civitate, pro concione dicturus assumpsit hoc thema, *Ave Maria* conatus probare verba illa non ab Angelo primum, sed ab Elia fuisse pronuntiata, quando hic eminus ascendentem nubeculam aspexit, in eaque didicit omnes Deiparæ Virginis virtutes, ad quarum exemplum *ex tunc* (teste Palæonydoro) instituit Ordinem Carmelitanum, eo modo ut ipsa quoque Deipara dici possit *ex tunc* ordinem eumdem instituisse, atque ita ejus etiam fundatrix sit cum Elia.

39 In altera suæ dictionis parte invectus est contra invidos, qui seculo Christi duodecimo natum ordinem contendunt, debacchatusque mirabiliter contra libellum, *Vera origo .... Sacri Ordinis Carmelitani*; ipsum dicebat mendacissimum & Scandalosissimum esse; suam in auctoris nomine damnationem proferre: ex-

excerptum quippe ex libris Papebrochii, utique damnatissimis in Hispania, non posse non ipsum quoque damnatissimum esse. Et hic concionem interrupit prælegitque auditoribus suis Decretum Inquisitionis Toletanæ contra 14 tomos de Actis Sanctorum; factus ex concionatore lector atque ex panegyrista Magnæ Virginis, præco improbatæ passim alibi sententiæ; ac tandem conclusit; dignum esse libellum istum, qui publice in foro ac pegmate manu carnificis flammis detur. Sequenti die nihilo mitius declamavit concionator contra institutum Societatis, multa carpens in votis simplicibus Scholasticorum ejus, seque vinculo excommunicationis per hoc ipsum illigasse putatur. Tantæne animis religiosis iræ! tantane aliis nocere voluptas, ut tibi ipse non parcas!

40 Non hæc via est tollendi scandala quæ tollere rogatur Pontifex Romanus Si hæc deinceps (ut confido) tollantur animis publice reconciliatis; unum prætereа opto ac jure postulo, ut pax quoque libris meis sit, quantum nunc quidem à vobis pendet: ac desinant aliqui, Romæ circumeuntes ac persuasionibus, magis speciosis, quam veris, interitum illis machinari. Ab apertis accusationibus libris meis non metuo, metuo autem ab occultis ac dolosis; sæpe sub specie veritatis, aut per iniquam interpretationem, aut verbi alicujus omissionem vel additionem, aut per ignorationem præcedentium vel sequentium, sæpe fallunt & occupant animos, minus cautos, aut curis gravioribus distractos. Quale enim est illud, quod contra libros circumfertur ex Apostolo, *Pietas ad omnia utilis est:* libri autem Papebrochiani tollunt pietatem? Quam sancta est harum propositionum prima, recte intellecta; tam est falsa & injuriosa & Scandalosa, secunda. *Pietas*, inquit, S. Augustinus Ep. 52, *est verax veri Dei cultus; unde omnia recte vivendi ducuntur officia*. Et Christus Dominus, qui vel ab ipsis Pharisæis apud Mattheum 22, Scitur *verax esse, & viam Dei in veritate docere*; docet apud Joannem 4, quod *eos, qui adorant Deum, in veritate oporteat adorare*. Quia nempe vera Pietas fide nititur, & fides veritate. Atque hæc pietas *ad omnia utilis est*, quia inde, *omnia recte vivendi ducuntur officia*, quod ait Augustinus. Et hanc pietatem tantum abest ut tollant libri mei ut eam adstruant ubique, & tanquam unicum sibi scopum propositum habeant, præcipue intendentes, *veracem veri Dei cultum*, & *viam Dei* per exempla Sanctorum *in veritate docere*.

41 Procul ab hac pietate, vere christiana, est pietas (si tamen hoc nomine appellari ipsam liceat) vulgi & fere mulierculаrum, quæ in falsa objecta, & sæpe cum superstitione aliqua conjuncta, tendit: quam dedocere homines omni tempore conati sunt Ecclesiæ, Pontifices, Concilia, Episcopi, Concionatores & scriptores Catholici; falsitas objectorum talium laudabiliter plerumque ab omnibus detegitur, & ab aliquibus, qui curam animarum habent, detegi etiam necessario debet, quotiescumque talium notitiam ipsi acquisiverunt. Rescivit Innocentius Sanctæ Memoriæ Papa XI, ossa cujusdam Joannis Cala tamquam Sancti, in regno Neapolitano alicubi, publicæ venerationi exposita, non esse Sancti, & continuo officii sui esse putavit, mandare ut ossa prædicta, simul cum pietate vulgi, illa venerantis, in loco profano conderentur, & altaria sacellaque dicto Joanni erecta; & imagines ejus, cum radiis depictæ, abolerentur. Simile quid nuperrime factum audimus Romæ, postquam falsa miracula, & consecuta inde fal-

falsa pietas populi, annis jam duodecim omnium oculos illuserat. Quantam vulgi pietatem sustulit idem Innocentius XI per Decretum suum, quo anno 1678. declaravit, plurimas Indulgentias, circa quas multorum pietas versabatur, apocryphas & nullas esse? Quisquis certo resciverit, hostiam, publicæ adorationi expositam, consecratam non esse; an is laudabiliter non possit monere populum, Christum ie illic adorare opinantem, erroris sui? Omitto plura circa Indulgentias, Reliquias, aliaque popularis pietatis objecta, non subsistentia, passim apud Ecclesiasticos scriptores legenda.

42 Verum inquiunt, non est cujusvis circa talia judicium ferre, sed Summi Pontificis quia Deuteronomii 17 jubet Deus, causas dubias inter lepram & lepram ad Sacerdotes referri, & eorum judicio stari; stare autem, & obedire, eorum imperio nolentes, morte affici. Bene habet. Sed vult Deus ibi tantum recurri ad Sacerdotes in causis dubiis magni momenti, quæ ab aliis judicibus jam disceptatæ, determinari non potuerunt, *quæque* (teste Cornelio in versum 9) *ex lege divina decidi debent*: non item, quæ ex Lege humana aut ex factis pendent. *Legis enim* divinæ *interpretatio*, inquit, *pertinebat ad Sacerdotes & maxime ad Pontificem*. Et postea sic enuntiat: *Dico ergo, sancit hic Deus, ut minores Judices in causis dubiis, non tam facti, quam juris & Legis divinæ, recurrant ad Sacerdotes & ad Pontificem, qui Legis sententiam & mentem explicantes, secundum eam, causam decidant. Leges enim .... à Deo erant præscriptæ & Sacris libris consignatæ, quarum proinde explicatio ad Sacerdotes pertinebat. Secus erat in causis & dubiis facti, aut mere civilibus, puta talibus, quæ non ex Lege Dei, sed ex jure vel natura, vel positivo humano & rationali resolvi debebant. In his enim non opus erat consulere Sacerdotes; sed vel sapientes vel judices & Principes seculares*. Jam vero quæ causæ deciduntur in Actis Sanctorum & historiis humanis, quæ sint Legis divinæ? Si quid deciditur, fere in factis consistit, & deciditur ex ratiocinio humano. Neque scio cur meum judicium privati hominis in talibus factis amplius aliquid valeat, aut magis reprehensioni obnoxium sit, quam cujusvis alterius privati Historici. Quorsum vero Protestationes meæ juxta mentem & Constitutiones Urbani VIII, singulis tomis præmissæ, quibus omnia judicio Apostolicæ Sedis subjeci, & nunc subjicio?

43 Redeo ad locum Deuteronomii objectum, ex quo validissime probari quidem potest in quæstionibus gravioribus, ad fidem ac mores spectantibus, recurri debere etiam nunc ad judicium Summi Romanæ Ecclesiæ Pontificis, non item in aliis quibusvis levibusque, aut ad factum historiæ humanæ pertinentibus. Sic loquitur Deus citato cap. 16 ✠ 8: *Si difficile & ambiguũ apud te judicium esse perspexeris, inter sanguinem, & sanguinem, causam & causam, lepram & lepram: & judicum intra portas tuas videris verba variari; surge & ascende ad locum, quẽ elegit Dominus Deus tuus: veniesque ad Sacerdotes Levitici generis, & ad judicem qui fuerit illo tempore, quæresque ab eis, qui judicabunt tibi judicii veritatem: & facies quodcumque dixerint qui præsunt loco, quem elegerit Dominus, & docuerint te juxta legem ejus; sequerisque sententiam eorum, nec declinabis ad dextram neque ad sinistram. Qui autem superbierit, nolens obedire Sacerdotis imperio qui eo tempore ministrat Domino Deo tuo, & decreto judicis, morietur homo ille*. Ita illic Deus; cujus verba omnia, ut jacent, licet pluscula, referre lubuit; ut appareat, quam aliter ipsa sonent in fonte suo lecta, quam dum leguntur excerpta paucula, & sæpe detorta

torta in sensum à vero alienum, quem affectus illa excerpentis sibi format.

44 Requiritur illic in ipso principio, ut res, quæ deferatur ad Sacerdotes vel Pontificem, sit *difficilis* & *ambigua*, & tam gravis momenti ut versetur circa dubium homicidium, dubiamque ejus causam, aut circa dubiam lepram; circa quam varia præcepta & leges condiderat Deus, Levitici 13: & requiritur, ut res ejusmodi jam ante ventilata fuerit à judicibus loci; atque ibi decidi propter gravitatem aut ambiguitatem non potuerit. Tunc demum surges atque ascendes ad locum Apostolicæ Sedis; quæ judicabit tibi judicii veritatem, decidens quod dubium erat, ac docens quid sequendum sit. Si vero Superbieris, ac decisionibus præceptisque tam gravibus Apostolicæ Sedis obedire nolueris in eo quod decisum est, & quatenus præcipitur, morte morieris æterna, factus Ecclesiæ atque Deo rebellis. Hæc tamen locum habere non existimo in iis dubiis, quæ passim occurrunt in Gestis Sanctorum, circa illorum ortum, obitum, ætatem, tempus vitæ, loca habitationis, exercitia pietatis, munia publica, genus mortis, translationes, reliquiarum veritatem, conscriptorum de iis Actorum aliaque infinita; quamvis etiam in Breviariis aut Martyrologiis aliquid de iis determinate legatur; uti legitur in Breviario Carmelitano, S. Petrum Thomam, Martyrem ex cruenta morte obiisse; attestantibus licet duobus vitæ ipsius scriptoribus coævis, gravissimis viris, defunctum esse ex morbo, morte naturali. Legitur in Officiis propriis Sanctorum Ordinis Benedictini, ex fide unius Tamay de Salazar, S. Rudesindum, ex Episcopo Dumiensi factum fuisse Mindoniensem, reclamantibus licet Vita ejus & Episcopis, qui vivente Rudisindo Mindonii præfuerunt. Leguntur etiam in aliquorum Breviariis contraria iis, quæ in Breviariis aliorum leguntur ac simul vera esse non possunt. Sed nolim ulterius me his ingerere quam necessitas defensionis postulat.

45 Aliud quod circumferri contra me audio, quamvis credere non possim, est, quod scriptoribus hæreticis utar ad impugnandam Ecclesiam Romanam; quia sæpe, nullo nominatim citato auctore, dico; *ita viri eruditi*, aut quid simile: Compertũ est enim, inquiunt, est ab aliquibus, nodum scilicet in scirpo quærentibus, sub isto loquendi modo latere hæreticos, quos quia nominare non audeam tali elogio signem: Cur enim, inquiunt, si Catholicos prosequeretur haberet Papebrochius, illos non nominaret? Dicam. Possum non nominasse, vel quia plures essent; vel quia passim essent noti vel quia ex ante dictis poterant dignosci, vel denique quia adhuc vivebant. Potui certe multos tales nominare etiam Romæ notissimos, quibuscum mihi litterarum commercium longo tempore intercessit, Riccios, Favoritos, Gradios, Schelstratios quorum modestia aut aliæ rationes non permittebant, illos tunc aliter citari quam sub terminis generalibus. Istos ego sæpissime per *viros eruditos* intelligo: an isti autem hæretici sint? Tum vero termini isti mei, *Ita Viri eruditi*, nonne æqualiter significant Catholicos atque Acatholicos? Cum autem à scriptore Catholico adhibeantur, niger homo sit oportet, qui illud de hæreticis, cum ignominia & injuria Scriptoris, interpretetur potius, quam de Catholicis. Quid porro faciunt ad rem vel mille hæretici, qui idem fortasse docuerint, dummodo doctrina quam ego trado sit Catholica?

46 Denique quale esse dicam, quod nonnulli sive ex suo genio, sive ab aliis subornati, eò evadant licentiæ, ut aliis, quibus cura revidendi meos libros forte com-

commiſſa fuit, ſuadeant, ut communem ſequantur torrentem ac ſententiam ſuam contra libros ferant; ajentes, in Hiſpania illos jam eſſe prohibitos; poſſe publico judicio privatum hominem, ſine multa inquiſitione, conformare ſuum. Deus bone? Non poſtulatur à vobis, cari ac reverendi Patres, id quod tamen æquum foret, ut incendium, zelo maliſque artibus ſuſcitatum Romæ atque Madriti, extinguatis ipſi, declarando libros meos poſthac habendos veſtro quoque judicio innocentes: ſed ut ne aquam afferentibus impedimento ſitis. Tribus annis prius quam ego utrobique non dico audirer, ſed etiam audiri poſtularem, fuerunt illi ſub examine, aliis deinde tribus examen illud Romæ tenuit tenetque etiam nunc, nec adhuc vel unica exhibita unde mihi propoſitio eſt quamvis identidem poſtulata, quæ heretica ſit vel hæreſim ſapiat. Hiſpanica Inquiſitio, poſtquam poſtulanti exhibuit cenſuras ſuas, ſuſcepit quam exigebat Apologiam ſecretam; ſperaturque jam melius informata mitius judicatura. Dum autem pendente adhuc lite, Ita Sanctorum Acta pergunt Romæ ſub oculis Pontificiis liberum habere curſum, imo & plauſum eruditorum; nemini poteſt alicubi gentium vitio verti, quod putet illa à ſe poſſe impune legi. Hiſpani quos Decreti quomodocumque lati reverentia prohibet eorumdem reſumere lectionem, poſſideant in patientia animas ſuas confidantque futurum ſerius ocyus, ut apud ſe quoque caput efferat innocentia victrix.

F I N I S.

FACULTAS PROVINCIALIS.

Infraſcriptus Societatis Jeſu, per Flandrobelgicam Præpoſitus Provincialis, Viduæ Henrici Thieullier *facultatem concedo imprimendi & vendendi Tractatum, cui titulus*, Non Vera Origo ſacri Ordinis Carmelitani; per P. Danielem Papebrochium demonſtrata, cum ejuſdem Patris Proteſtatione iterata de ſilentio, circa Antiquitatem dicti Ordinis poſthac inviolabiliter ſervando. *In quorum fidem haſce manu noſtra ſubſcriptas & officii Sigillo munitas, dedi, Antverpiæ* 1698, 29 *Septembris.*

† Locus Sigilli. LUDOVICUS HAVET.

Poteſt Imprimi.

Antv. 1698, 27 *Sept.* ANTONIUS HOEBSLACH C. G. L. C.